

Ob zori po tisti blazni nevihti
so z broda me vrgli v vrtinčasti grob,
s kamenjem na nogah v brezdušni ihti
brez glasa poginil sem, uporni rob.

Še danes so tam temnejši valovi,
vrtinci črni med skalami vro,
še danes zvené sred njih okovi,
ko zgane se moje mrtvo telo.

3. MOŽ IZ ČIČARIJE.

Raztrgan, bos sem po Trstu hodil,
iz ulice v ulico sem jo drobil,
na vrvi trudnega mezga vodil
s tovorom oglja, pod hišami vpil:
»Karbún, karbún!«

K vodnjaku na trgu sem v senco sédel,
ko bila sta Mihec in Jakec¹ poldné,
sem ovsenjak ves gladen jedel,
golobje so grulili krog mé:
karbún, karbún.

Sva šla, ko je solnce šlo spat za valove,
moj mezeg in jaz v istrski mrak,
domov, domov v čičarijske gozdove,
po cesti se rogal je nama korak:
karbún, karbún.

O ceste, še danes so vse shojene,
ogljénica v šumi se še kadi,
še danes berač sem in glad me žene,
da prosim milosti ljudi:
»Karbún, karbún!«

¹ Dve figuri na uri mestne hiše, ki bijeta ure.

Alojzij Remec.

JESEN.

Čez polje oguljeno vleče vlačuga jesen
oskrunjene ude, strupene kot kuga.
Da skrijejo njeno ostudno sramoto,
ob gozdih zelenih in gostih žde vile
in tkejo in predejo sivi ji plašč,
ki tone v njem cesta, držeča čez polje.

Na jablani v vrtu otožen slonim
in gledam: vsak hip na njej list vztrepeta
in pade na tla in spet drugi za njim,
in slišim mrtvaški šum velega listja
in težka megla se mi tke na oči:
tako mi je, da bi se zgrudil na tla.

Jos. Pogačnik.

DAN.

ZJUTRAJ.

Kadar stopim v jutru na cesto,
mi je prijetno.

Oči ko dvorane,
od luči prevzete,
od solnca pogrete,
polne jutra in rož.

Jutro je volja, ponoči nalita
v prostranost širokih dvoran.
A misli so rože v dvorinah,
poltiho popevane pesmice ptic
o delu življenja.

Mehka koža mojih mladih lic
vriska v svetli radosti
do dneva, do dela.

OPOLDNE.

Tiho je molil klavir
in solnce je spalo na oknu;
mir se je v sobi smehljal.

Da bi zaspal od bolesti,
od želje prevroče umrl,
mi je bilo pri srcu tedaj.

Hotela ni pesem končati,
zvenela molitev je dalje
in žalost ni mogla umreti.

In bil sem ko ptič, ki med nebom
in zemljo plava z razpetimi krili
in puščice čaka, da bi ga zadela —

in plava dolgo, bolešno razpet,
a konca poti — ga ni in ni —

ZVEČER.

Kot pijanec vino pije,
noč popije človek — siromak,
da bi vse pozabil.

Vino stare rane globlje reže,
s sanjami človeka straši noč,
v spanju ga bolest preganja.

Mir — o! Kdaj?

Kadar v tistem pod večer
fant z dekletom z roko v roki
pod pokojnim nebom gre.

A med njima plava morje
sladkih, sentimentalnih laži.

Silvester Škerl.